

Húsvéti ünnepkör 2019

Húsvéti hírek

Dr. Gaál Sándor (DRHE – Nyíregyháza)

Lekció: Máté 28: 1-7

Előíma: *Mindenható Atyánk! Hálás szívvel köszönjük meg az ünnepség lehetőségét, hiszen a mai nap lehetőségét Te teremtetted meg azzal, hogy Jézus Krisztust feltámasztottad a halálból, a mi életünket pedig megtartottad. Megvalljuk méltatlanságunkat, hiszen sokszor és sokféleképpen vétkeztünk ellened megfélekezve rendelkezéseidről és elhanyagolva azokat. Kérünk, hogy ne a mi méltatlanságunkat lásd most, hanem Fiad Jézus Krisztus értünk hozott áldozatára tekintve tekints ránk ezen a helyen és ebben az órában.*

Kiváltságosak vagyunk, mert a Te népednek, az anyaszentegyháznak a közösségében ünnepelhetünk. Fogadd el a mi hálánkat mindazért, amit nekünk ajándékoztál már az ünnepi előkészületek idején, most pedig az ünnepi istentiszteleti közösségben elkészítettél.

Azt kérjük, hogy engedd értelmünkkel felfogni a Tőled jövő üzenetet. Szentlelked tegye személyessé számunkra a feltámadás örömhírét. Kérünk Atyánk, hogy tedd alkalmassá lelkünket arra, hogy Szentlelked által befogadja a felemelő és életünket megerősítő hírt. Fogadd el szívbeli kitérülködésünket és könyörülj rajtunk a mi Urunk Jézus Krisztusért, aki Veled Atyánk és a Szentlélekkel egy Isten él és uralkodik örökkön örökké. Ámen.

Textus: Máté 28:7

Ünneplő Gyülekezet!

1925-ben Alaszkában, egy nyugati parti Nome nevű városban komoly krízishelyzet állt elő. Hatalmas járvány, diftéria terjedt

a lakosok között. A rendkívül mord időjárási viszonyok között csak egy az ettől a várostól 1100 km távolságra levő másik Anchorage város lakosai tudtak volna szérumot eljuttatva segítséget nyújtani. Az útviszonyok azonban alkalmatlanok voltak arra, hogy eljusson az életmentő gyógyszer oda. Repülőgéppel sem tudták megoldani ezt a feladatot, de nagy összefogással és leleményességgel mégis az ottani vasútvonal végéig eljuttatták a mentő gyógyszert. Ott pedig egy különleges akciót szerveztek. Innen ugyanis szánhúzó kutyák segítségével igyekeztek a bajba jutott városra segíteni. A korabeli feljegyzések szerint 20 szánkó váltotta egymást a hátralevő távon. S így 127 óra, hat nap leforgása alatt összesen 1127 kilométert tettek meg. Nagyon sokszor mínusz negyven fokos hidegben. A gyógyszer megérkezett. S azóta egy világhírű kutyaszánhúzó versenyt szerveznek itt évente Iditarod néven azért, hogy megörökítsék ennek a hőstettnek, és eredményes segítségnyújtásnak az emlékét.

Kedves Ünneplő Gyülekezet!

Ez a történet globális mértékben és mindenre kiterjedő módon lett valósággá. Hiszen Isten irgalmasságából fakadóan az Úr Jézus Krisztus által megérkezett ebbe a mi világunkba megváltás: az Isten és ember között a bűneset miatt támad szakadék áthidalása. Jézus Krisztus keresztfán hozott áldozata által szabaddá lett az út az Atyához. Mert az úr Jézus halálakor a sírok megnyíltak, a templom kárpitja kettészakadt. Mert megérkezett a megoldás, amely számunkra nem alkalmi, átmeneti segítséget ad. Nem alkalmi gyógyszer, hanem a bűnbocsánat és az örökélet biztos lehetősége számunkra. És hogy ez miként jutott el hozzánk? Isten elhatározása, következetes, megalkuvásmentes igyekezetével. Egy általa kiválasztott nép bekapcsolásával és több más népnek ebben a történetbe való bekapcsolásával. Komoly küzdelmekkel és nem egyszerűen az időjárás viszontagságai kihívásaival. Sok-

sok esetben az emberi értetlenség és szív keménységével folytatott küzdelmeken át.

Az, ami Jézus Krisztus egyszeri tökéletes áldozatbemutatásában megvalósult azt jelenti, hogy értelmet nyert minden addigi küzdelem. Ábrahám, Izsák, Jákób, József, Dávid, Ézsaiás és sok más kiválasztott szolgálata nyert végső értelmet. Jézus személyében a világ megváltója érkezett meg, s amit Ő tett abban a világ megváltása valósult meg. Az Atya világot megmentő szándékának feltétele tökéletesen beteljesedett. Ezért mi nem világv versenyeket rendezünk, hanem ünnepe lünk. Munkaszünetei napot tartunk. Erre a napra szépen előkészítjük a körülményeinket. Felkészítjük a lelkünket és itt ebben a gyülekezetben meg sok helyen másutt százával és ezrével veszünk részt istentiszteleten. Sorban állunk, hogy úrvacsorázhassunk az ünnep napjaiban azért, mert hálások vagyunk és boldog módon elköteleztettek. Egyszerűen azért, mert Jézus a mi megváltónk megérkezett, s Őrá nézve keresztyének vagyunk. Ez az országunk, családunk, egyházunk igazi belső védelme. Miközben riadalommal éljük át korunk nagy, nemezetek közötti, kontinenseken átnyúló mozgását. Aközben tudnunk kell, hogy a Krisztusba vetett hitből fakadó belső bizonyosság véd meg bennünket és formálhat ki megfelelő és helyes döntéseket. Ha valljuk az ősi keresztyének köszöntésének tartalmát: *Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt.*

Húsvétkor így érkeznek meg az asszonyok, a tanítványok Jézus sírjához. Emberileg riadalommal a lelkükben. Mert ők egy Jézus holttestet keresnek. Az is elég lenne nekik, hogy szabályszerűen elsirathassák és gyászolhassák őt. De nincs ott. Nem is lehet ott, hiszen háromszor is kijelentette: az Emberfiának szenvednie kell, meg kell halnia, de harmadnapon fel kell támadnia. Ezért válik szükségessé annak a követnek, a mennyei hírnöknek a jelenléte, aki emlékezteti őket erre. Sőt itt már nem is csak egy megnyugvást adó emlékeztetésről van

szó, hanem arról, hogy elindult valami. Jézus feltámadása, majd az övéi számára történt megjelenése elkötelező erő. Nincs itt! Az élők között van. Galileában lehet vele találkozni. Így a sírnál urukat kereső asszonyok és tanítványok nem csak üzenetet kapnak, hanem küldetést nyernek, adják hírül azt, hogy Jézus nincs a halottak között, hanem él, mert feltámadt. Húsvét ezt a tényt jelenti: Jézus feltámadt a halálból. Megfizetett a világ bűneiért és nem maradhatott a halálban. A világ pedig nem maradhatott az Isten nélküli állapot emberi lehetőséggel meggyógyíthatatlan fertőzésében. Nem kell, hogy ölje, pusztítsa magát a bizonytalanságban, emberi ösztönnel, bölcselkedéssel kialakított vallásgyakorlási rendekben.

A sír ürességének láttán, a mennyei bizonyágtévő híradásának hallatán indul a küldetés! Váltófogatós menetben. Mennek először az asszonyok, hírül viszik a tanítványoknak, akik persze kellőképpen vonakodnak az asszonyok által elmondottak hallatán. De nem sokára mennek és olyan elszántsággal, lendülettel viszik a hírt, mint ahogyan az alaszakai vészhelyzetben a váltószánok vitték az életet mentő szérumot. Kedves Testvéreim!

2019. húsvétján ez a feladat. Megcsodáltuk újra az Isten hatalmát. Éltünk az úrvacsora lendületet adó erejével. Elénekeltek református énekeinkben az Igazságot. És most megérthetjük, hogy a húsvét nem végállomás a Krisztusban bocsánatot nyert keresztyéneknek, hanem rajthelyzet. Aki csak érti, érzi, elhiszi és az élete részévé teszi a feltámadást, - ami nem csak Jézus feltámadását jelenti, hanem a mienket is! Annak teljes mértékben megváltozik az életszemlélete és életérzése.

Indulni kell sokak felé. A gyógyulást adó hírrel, az evangéliummal. Mert mi már megkaptuk a hírt. Mi már átélhettük a bizonyosságot. Mi már napirendre térhettünk az élet és a halál kérdése felett, mert vehettük a bizonyosságot. Fogadtuk a kihirdetett bűnbocsánatot.

De mi van, mi lesz a többiekkel? A gyermekeinkkel, unokáinkkal, a kortárs nemzedék velünk egyidős tagjaival? Váltófogatós módon mondanunk kell! Mert hozzánk is így jutott el. Nemzedékről nemzedékre ünnepelték hitvalló őseink a húsvétot. Énekelték a feltámadás tényét megéneklő dallamokat. Nem maradhat ki egyetlen nemzedék sem! Egyetlen társadalmi réteg sem! Hirdetni kell a bankokban, kórházakban, iskolákban minden létező, lehetséges helyen: Feltámadt! Feltámadunk. Megbocsátott! Megbocsátunk. Megszabadított és Jézus Krisztus érdeméért szeretett. Keresztyének vagyunk. Ezért szeretünk. Képesek vagyunk mit kezdeni az étellel, mert hitbizonyosságunk. És e szerint van megoldás a halálra is.

Isten felhatalmazó és egyben elkötelező kérése ezen a húsvéti ünnepen: Menjetek el, adjátok hírül azoknak, akik még bizonytalanok, azoknak, akiknek másban van a bizalmuk, akik félnek az ételtől, rettegnek a meghalástól. Ne hagyjatok ki senkit! Ne maradjanak az emberek félig informáltak, félreinformáltak. Mondjátok el teljes természetességgel és a lehető legegyszerűbben, hogy az Úr találkozni akar velük. Szeretni akarja őket. Magához ölelni, bátorítani, életerőt és életértelmet adni.

Kedves Testvéreim!

Hatalmas dolog, hogy együtt vagyunk ma ezen az ünnepi istentiszteleten. Kimagasló ajándék, hogy együtt hallottuk és láttuk újra a megtörtént eseményeket. Részünk lehet az írott, hirdetett és az úrvacsora által láthatóvá vált igében. Ennél csak az a nagyobb, ha ennek közvetlen folytatását vállalod. Ha a benned levő békesség kiárad és a bizonyosság kétségeket oszlat.

Gyönyörű húsvét lehet itt a-i gyülekezetben, szeretteid körében, ha elviszed a hírt. Fogj hát be a szánodba és vidd a hírt a köszöntő szavakban, egy húsvéti énekben, vagy a bizonyosságot hirdető hitvallásban: *Életemben és*

halálomban nem a magamé, hanem az én hűséges megváltómnak a tulajdona vagyok!

Ha vetted a hírt, vidd tovább, hogy a velünk együtt haladók és az utánunk jövők is olvassák, énekeljék ősi zsoltárunkat: *Uram te voltál hajlékunk nemzedékről, nemzedékre.* Vagy a húsvéti diadaléneket: *Jézus él, mi is élünk, a haláltól nem félünk.* Mert nincs a halottak között, hanem feltámadt!

Ámen.

Utóima: *Mennyei Atyánk! Hálások vagyunk azért, hogy könyörültél rajtunk és tervet készítettél a mi megváltásunkra. Köszönjük, hogy nemcsak elvégezted Jézus Krisztus által a mi szabadításunkat, hanem megírtad azt a Szentírásban. Rendeltél apostolokat, akik elvitték a Te diadalmadnak hírért. Köszönjük, hogy annak az egyháznak lehetünk a megszólított és elhívott tagjai, amelyben gondoskodtál nemzedékről nemzedékre az evangélium hirdetéséről. Hálaadással köszönjük a keresztség sákramentuma mellett az úrvacsora felemelő és ünnepi lehetőségét. Ajándék az is, hogy nem egyedül, vagy szűk családi körben ünnepelhetjük a húsvétot, hanem a gyülekezet közösségében.*

Urunk! Megértettük, hogy a feltámadás életünket formáló üzenetét nem tarthatjuk titokban, nem hallgathatjuk el, mert természete szerint tovább kell adnunk felebarátainknak. A továbbadás lehetséges útját mutasd meg nekünk. Készíts alkalmakat a bizonyágtételre, s formáld keresztyén életünket olyanná, hogy meglássa a világ, hogy Te küldtél bennünket.

Atyánk alázatos szívvel könyörgünk azokért az embertársainkért, akik nyomasztó teher alatt élnek. Saját megkötöttségükben vagy mások által állított korlátok között szenvednek. Neked van hatalmad betegeink helyzetén változtatni. Te vagy képes a lélek mélyén eredő betegségekől megszabadítani.

Arra kérünk, hogy mostani nemzedékünk fojtogató kérdéseit, világméretű megoldatlan nehézségeit bölcs döntések által segíts megoldani. Fohászkodunk a népek nagy változási folyamataiért, nemzetünk égető kérdéseierő és egyházunk jó előmenetelérő. Köszönjük, hogy Rád bízhatjuk a számunka különlegesen fontos embereket, szeretteinket is.

*Maradj velünk, mellettünk, amikor visszük a hírt Rólad Urunk. Jézus Krisztus nevében kérünk hallgass meg minket.
Ámen*

Isteni jogosultság

Dr. Bölcskei Gusztáv (DRHE)

Lekció: Mk 16,1–8

Előíma: *Urunk, Istenünk, szerető mennyei édesatyánk! Terólad beszél, téged dicsőít kezed minden alkotása, a földnek mélységei és a hegyek magasságai, melyek a Tied. Különösképpen is hadd magasztaljunk téged a világhoz, hozzánk, emberekhez való szeretetedért, a mi Urunk, Jézus Krisztusért!*

Urunk! Te többet tettél értünk még a mi legmerészebb álmainknál is. Kész voltál a Te Egyetlenedet, a mi Urunk, Jézus Krisztust odaadni értünk, aki a mi bűneinkért halt meg. Ugyanakkor fel is magasztaltad őt, megtörted általa a halál hatalmát, az élet, az új élet csodálatos valóságát adva nekünk. Urunk, tudod jól, milyen földhöztapadt a mi gondolkodásunk, egész életünk, mennyire képtelenek vagyunk a Te utadat, a Te cselekedeteidet megérteni, megragadni. Mégis arra kérünk, tégy velünk csodát, add meg, hogy találkozhassunk a Feltámadottal, és a mi nyugtalan szívünk meghallja békességet adó szavadat!

A Te nevedért könyörülj rajtunk és hallgass meg minket! Ámen

Textus: Mk 16,6–7

Ünneplő Gyülekezet! Szeretett Testvérek!

A legősibb újszövetségi irat, Márk evangélista evangéliuma így mondja el a feltámadás történetét. Bizony, nagyon hosszú lehetett az a hosszú hétvége ott Jeruzsálemben, nagycsütörtöktől nagypénteken, nagyszombaton át a hét első napján kora reggelig, amíg elindultak az asszonyok. Nagyon-nagyon hosszú volt. Mint amikor az embert valami nagy csapás, megrázkódtatás éri, és olyan rettenetesen nehezen telik az idő.

De aztán felkelnek, elmúlt az ünnep, megvásárolják a szükséges illatszereket, mennek ki a sírhoz. Nyilván tele van a szívük és a lelkük milliónyi kavargó érzéssel és kérdéssel, amelyeket nem írt le az evangélista. Egyetlen egy van csupán, amelyet megfogalmaznak, ez az egy pedig így hangzik: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratától? Ki hengeríti el a követ? Mert arra mi nem leszünk képesek. A kor szokása szerint amikor elhelyezték a holttestet a sziklasírba, akkor a bejárat elé hatalmas, kerek, malomkőszerű követ görgettek, és bizony annak az elmozdításához ezeknek az asszonyoknak az ereje kevés. Ki fogja elhengeríteni a követ? Ott tornyosul az akadály. Nem tudunk hozzáférni. És azt gondolom, ha elkezdenénk előszámlálni életünk történetét, vagy éppen azokat a dolgokat, amelyet ezekben a napokban foglalkoztatnak bennünket, mindenkinek előbb vagy utóbb az életéből előjönne ez a bizonyos kő, amelyet képtelenek vagyunk elhengeríteni, amely ott tornyosul és amely megakadályoz bennünket abban, hogy továbblépjünk.

De hát mit is szeretnének igazából ezek az asszonyok? A végső emberi tisztességet megadni Jézusnak, a halott Jézusnak, és a legnagyobb aggodalmuk az, hogy nem férünk hozzá. Nem férünk hozzá. Biztosan jártunk már úgy sokan, hogy ott állunk mondjuk egy bankkártyával a kezünkben az automatánál és nem jutott eszünkbe az a négy szám, ami a hozzáférést engedi. És csak állunk ott, tehetetlenül, mert van egy akadály, amit nem tudunk legyőzni. Ezek az asszonyok úgy érzik, nem férünk hozzá Jézushoz. És húsvét csodálatos, felemelő üzenete és örömhíre az, hogy a legyőzhetetlennek tűnő, utolsó akadályt Isten eltüntetni az útból, azaz azt mondja: Emberek, hozzáférésetek van, jogosultságotok van, közöttök van az én egyszülött Fiamhoz! Ezt üzeni húsvét, hogy lehet, hogy ti elfelejtettétek, lehet, hogy nem jut eszetekbe, de én gondoskodtam arról, hogy nektek hozzáférésetek legyen az élő, a feltámadott Krisztushoz. És ezzel minden félelmet,

minden gyötrelmet, minden megválaszolatlan kérdést elsepert, eltüntetett az útból.

Kicsoda hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratától? A választ az evangélium úgy adja meg, hogy amikor odaérnek az asszonyok, nincs akadály. Hozzáférés van. De mihez, kihez? Nem a halott Jézushoz, az illatszerekre nem lesz szükség, a végső tisztességet nem kell neki megadni. Mert az a titokzatos ifjú, aki ott ül a sírboltban, olyan magától értetődően mondja: feltámadott, nincs itt! Ennyi! És hiába spekulálunk, hiába törjük a fejünket, hogy ugyan már, mindez hogy lehetett, mint lehetett – feltámadott, nincsen itt. Ez az az egyszerűség, Isten teremtő Lelkének az egyszerűsége, amivel a számunkra legbonyolultabb, leghihetlenebb dolgokat kormányozza, megoldja, helyére teszi. A kő el van hengerítve. És ez azt is jelenti, hozzáférések van nektek, akik sokszor magatok vagytok a legnagyobb akadály, mert nem akartok és nem tudtok hozzáférni a Feltámadotthoz. Pedig meglátható, megtalálható. Isten hozzáférést ad nekünk, és ezt a hozzáférést az Ő kegyelmes, irgalmas szeretetéből adja mindannyiunknak. Nekünk, akik sokszor magunk vagyunk kőszívű emberek, és kőszívű emberek gyermekei. De húsvét azt is üzeni, Isten nem kőszívű. A kőszívű ember fiai közül – ismerjük jól a történetet – egynek fel kell áldoznia magát azért, hogy a többiek élhessenek. Nekünk nem kőszívű Istenünk van, Ő nem akarja azt, hogy emberek áldozatul essenek bárminek ebben a világban. És mert Ő elhengerítette a követ, ezért akik a húsvét örömezenete által tudják, hogy hozzáférésük, jogosultságuk van a mennyei Atyához, a feltámadott Krisztushoz, nem járhatnak úgy, nem szólhatnak úgy és nem tehetnek úgy semmit, hogy annak emberek áldozatul essenek. Nem arra vagyunk teremtve, nem azt akarja Isten, hogy áldozatai legyünk, kifosztottjai legyünk ennek az életnek és ennek a világnak. És a húsvéti örömezenetben az is benne van: mindenki, aki tud húsvét titkáról és örömről, tud azért tenni, hogy senki ne legyen áldozat, sem gyermek, sem idős, sem

szegény, sem beteg, sem lecsúszott, sem félresikerült ember ne legyen áldozat, mert az nem tetszik Istennek. Mert Ő elhengerítette ezt a követ.

Azt mondja ez a titokzatos ifjú: feltámadt, nincsen itt, itt van az a hely, ahová tették, de ti most jobban teszitek, ha elmentek a tanítványokhoz, és elmondjátok nekik: menjetek Galileába, előttetek megy, és ott meglátjátok Őt. És tudjátok, ezeknek az embereknek mit jelentett ez a szavak? Mintha nekünk valaki azt mondaná: menjetek haza. Menjetek haza, nincs semmi baj! Mint amikor egy nagy veszedelem, természeti csapás, vagy valamiféle kilátástalan helyzet után mégiscsak együtt van a család, és azt mondja az édesapa, az édesanya a gyermekeinek, hogy gyertek, menjünk haza. Ez a húsvéti mozgás. Jézus előttetek megy Galileába. Galileába, ahonnan mind származtok, ahonnan mind eljöttetek, ahonnan mind idegyűltetek Jeruzsálembe, de most menjetek haza. Gyertek, menjünk haza. Ezt üzeni a feltámadott Krisztus. Ezt üzeni az övéinek, ezt üzeni azoknak, akik félnek, remegnek, akik nem találják a helyüket, de akiknek a halál helyéről, a temetőből meg kell találni az utat vissza, haza, az életbe. Abba az életbe, amelyikben előttük jár Jézus.

Ünneplő Gyülekezet! Szeretett Testvérek! Húsvét azt üzeni: lehet, hogy elfelejtetted, lehet, hogy nem jut eszedbe, talán még húsvétkor sem, de neked Isten jogosultságot adott, hozzáférést adott, életben és halálban ahhoz a Krisztushoz, aki értünk odaadta önmagát. És aki ezt tudja, annak a szívéből elröppen a félelem, mert tudja, hová indul, hová tart, kit követ, és észreveszi azokat, akiket Isten nem áldozatra szán ebben az életben, hanem az Ő embergyermekei közösségébe, családjába. Húsvétot akkor ünnepelhetünk igazán, tiszta szívvel és felelősséggel, ha az életünk, a mindennapjaink olyanok, hogy annak következtében ne legyen senki áldozat. Hogy emberek, akik félnek és rettegnek attól, hogy az életük megoldatlan, megoldhatatlan nagy kérdése hogyan is fog megoldást találni, ki hengeríti el a követ, megtalálják Krisztus

követőiben azokat, akik segítenek az imádságukkal, a teherhordozásukkal a mellettünk élőknek, a tőlünk távolabbra lévőknél egyaránt. Mert az elhengerítetlen kövek megbénítják az emberi lelket. Sötétségbe, félelembe taszítanak. Húsvét mindennek az ellenkezője. Ne félj! Világosság jön!

Ünneplő Gyülekezet! Szeretett Testvérek! Sok sms-t, húsvéti üdvözlőt kaptam ebben az esztendőben is, az egyiket ma reggel, amely így hangzik: Mifelénk így köszönnek az emberek: Krisztus feltámadott! Ilyen egyszerű. Mifelénk így köszönnek az emberek. Hát legyünk mi azok, akikre az jellemző, akikről az sugárzik, mifelénk, keresztyének között így szokás köszönni. És akkor megtelik a szívünk örömmel és hálaadással és járhatunk az Ő követésében, aki haza akar és haza tud vinni bennünket mindenhol, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

Utóima: *Magasztalunk Téged Urunk a feltámadás evangéliumáért, hogy nem hagyod a mi lelkünk bizonytalanságban. El akarod oszlatni a kételyeinket és felelni kérdéseinkre, nehézségeinkre a Te igéd által. Add azt a bizonyosságot, hogy Jézus Krisztus feltámadása a mi feltámadásunk bizonyos záloga. Hadd legyen életünkben és halálunkban egyetlen vigasztalásunk az, a Tied vagyunk.*

Kérünk, indíts el, mozdíts meg mindannyiunkat, hogy bátran vallást tudjunk tenni rólad, hogy merjünk élni a te erődből! Járj előttünk, mutass utat nekünk!

Különösen is könyörgünk gyászoló testvéreinkért, a betegekért, a szeretetlenség és bűn áldozataiért, a gyengékért és a kicsikért!

Feltámadott Úr Jézus Krisztus bátoríts minket, hogy ne nyugtalanodjunk a mi szívünk és ne is féljen. Kérünk, tölts be minket a te Lelkeddel, hogy megteljen szívünk örömmel és hálaadással. Kegyelmesen kérünk, hallgass meg minket! Ámen

Halálközelben – Életközelben – Istenközelben

Dr. Kovács Krisztián (DRHE – Berettyószentmárton)

Lekció: Máté 28,1–10

Előíma: *Feltámadott Krisztusunk!*

Aki átélted a halál felé vezető út kínját és fájdalmát, aki átlépted az élet és a halál küszöbét, s aki átlépted a kaput a halálból életbe visszavezető úton, hallgass meg minket ezen a húsvét reggelen!

Nyisd meg fülünket az örömhír meghallására, hogy te valóban feltámadtál és valóban élsz!

Hallgass meg minket, amikor bizonytalanságban vagyunk, saját feltámadásunkat illetően, bizonytalanságban a Te feltámadásodat illetően, bizonytalanságban az örök életet illetően. Mert nem mindig egyértelmű számunkra, hogy te valóban feltámadtál és valóban élsz!

Hiszen Te látod, mennyi kétség vesz körül bennünket, s talán mi magunk lezárt sziklasírban tudjuk a reménységünket. Könyörgünk, ébressz hitet bennünk, hogy valóban magunkénak érezzük a feltámadás hit erejét, derűjét, megújító hatalmát. Vezess el bennünket a felismerésig: Te valóban feltámadtál és valóban élsz!

Könyörgünk, ezzel a megújult erővel tudjunk leborulni előtted, bűneinkre bocsánatot kérve. Mindenért hálát adva, ami Tőled kaptunk. Mindenek felett azért, hogy Te valóban feltámadtál és valóban élsz!

Erőtlenné vált húsvéti énekünk, alig hallható feltámadás-hitvallásunk, alig látható örömünk legyen mindenki számára

nyilvánvaló, hogy emlékezzünk és emlékeztessünk: Te valóban feltámadtál és valóban élsz!

Feltámadott és élő Urunk! Légy itt miközöttünk ebben az ünnepi órában, add, hogy a Te feltámadásod ereje hassa át együttlétünket, igehallgatásunkat, (úrvacsorai közösségünket). Éreztessed meg velünk, Te feltámadtál és te valóban élsz! Ámen.

Textus: 1Sámuel 2,1–2.6–8a

Ha ünnep, akkor az legyen örömteli! Kedves Testvérek, valamennyien ezzel az elvárással indulunk neki egy-egy keresztyén ünnepünknek. Legyen benne valami plusz, ami hiányzik a hétköznapiakból – s ne kelljen ekkor is arról hallani, ami amúgy is meghatározza életünket. Az ünnep azért van sokak szerint, hogy megszépítse az életet. Ünnepen az örömök közelében akarunk lenni, s kerülni mindazt, ami brutális, ami félelmet kelt, vagy ami aggodalomra ad okot. Mai igénk azonban mégis máshonnan indul. S maga a húsvét is halálközeli állapotból veszi kezdetét.

1. Halálközelen

Nem vér nélküli ünnep a Húsvét! Sosem volt az. Az ősi zsidó páska sokak számára jelentett egyet a pusztító angyal kardjától való megszabadulással az Egyiptomból való szabadulást megelőzőn a 10. csapás alkalmával, a leölt páskabarány vére megmentette a kiválasztottakat. Halálközelen voltak mindazok, akik ott, Egyiptomban átérték az Isten szabadítását.

De a mi keresztyén húsvétunk is a halál és élet határán mozog. Jézus lepecsételt sziklasírja sokak számára a halál bizonyítéka és biztosítéka volt. A Mester vagy éppen a rivális Názáreti meghalt – az ügy lezárult, míg az egyik oldalon a csalódottság, a másik oldalon az elkönyvelt siker volt megtapasztalható.

Halálközelen vannak ma is sokan: szerte a világban polgárháborúk, igazságtalan diktatúrák, értelmetlen mézárások vagy az emberi felelőtlenségnek köszönhető balesetek, tragédiák közel hozzák mindennapjainkhoz a halált, s ha nem is tapasztaljuk meg közvetlen közlelől a média, a híradások, filmek által halálközelen találjuk magunkat. És itt vannak közöttünk mindazok, akik friss vagy éppen begyógyuló gyászukat hordozzák magukban: senki sem tudhatja távol magától a halált, senki sem mondhatja: én nem vagyok érintett benne.

Mai igénk első megszólaltatója, Anna nem gyászolt, és nem halálközeli élmény után van. De megtapasztalta annak a fájalmát és keserúségét, hogy nem adhat új életet, hogy nem lehet gyermeke. Hiszen tudjuk jól, Sámuel próféta édesanyja csak hosszú megpróbáltatás és megaláztatás után adhatott életet gyermekének, de addig azzal a tudattal kellett élnie, mintha az élet folyamata, kontinuitása, a lánc éppen nála szakadt volna meg. S mindemellelt szembe kellett néznie azzal, hogy riválisa, férjét – a kor szerint megengedett – másik felesége viszont gyermekkel ajándékozta meg. Ha Anna számára nem is a véget jelentette, de mégis szembesülnie kellett azzal, hogy valami nem kezdődik el a számára.

KT, mindannyian voltunk, vagyunk vagy leszünk olyan élethelyzetben, amikor szembesülnünk kell valamilyen szinten és valamilyen formában a véggel. Egészen bizonyos, hogy amikor az öldöklő angyal átvonult Egyiptom földjén emberek ezrei mondták: ez itt a vég. Egészen bizonyos, hogy többen sóhajtottak a keresztfa tövében, vagy a szörnyű híreket hallva a Názáretiről, hogy „ennyi volt”, talán mégsem ő volt az igazi, ez a lehetőség is véget ért.

Azonban nem kell öldöklő angyal, sem Krisztust szegező római katona, sem terrorista, sem pokolgép, sem egy rosszul bevett kanyar ahhoz, hogy közel jöjjön a halál és vele együtt a

„semmi” az életünkhöz. Elég a lehetőségek, a reménységek végére gondolni. Befejezett és szétzúzott kapcsolatokra, elveszített bizalomra, kiábrándultságra, csüggedésre. Nem kell vér és biológiai halál ahhoz, hogy átérezzük: nem megy minden úgy a mi számunkra, mint a karikacsapás.

Hiszen Anna sem tapasztalta meg közvetlenül a halált és az élet végét, hanem meg nem született gyermeke miatt érzett gyásza jelentette számára azt, hogy bezárultak csatornák, lehetőségek, mert úgy tűnt, nem lehet azzá, amiért egy nő abban az időben igyekezett, s amiért élt.

A húsvét nem érthető meg igazán a halál, Krisztus halála nélkül. S a mai ünnepi igeszakaszunk öröme, vitalitása, átütő ereje sem érezhető meg anélkül, hogy ne látnánk meg, mennyi szomorúság, lemondás, csüggedés áll mögötte. Az egész ünneplésünk akkor tud kilépni a felszínességből, ha képes lesz komolyan venni az előzményeket: Anna meddőségét Sámuel születése előtt, szomorúságát öröme előtt; az ember bűnét az Isten bocsánata előtt; Krisztus halálát a feltámadása előtt. Nem állandó öröm, szépség, kiegyensúlyozottság, boldogság az életünk – mint amire annyira törekszünk, s amire a reklámok annyira inspirálnak. Tudni kell élni a halál és lehetőség végének a közelében is. Nem kell kívánni és nem kell szeretni, de el kell fogadni a halálközelség tényét. De van kiút és van megoldás. Az öldöklő angyal kihagyta a vérrel megkent házakat. Anna gyermeket kapott az Úrtól. Krisztus feltámadt a halottak közül.

2. Életközelen

A Húsvét mindig összekapcsolódott az élet igénisével. Az Egyiptomból való szabadulás és a pusztító angyal kardjától való megmenekülés, Krisztus feltámadása, Sámuel születése az Isten életre mondott „igenjét” bizonyítják. A halál és vég megtapasztalása után az élet közelébe kerülnek valamennyien. Igen: az Isten képes arra, hogy ott mutassa meg hatalmát, ahol

az emberi lehetőségek és képességek már véget értek. Nem egy megalázó és embert próbáló Istentől szól Anna éneke, aki megöl és sírba visz, hanem egy olyan Úrról, aki képes arra, hogy az ember lezárt, befejezettnek és elveszettnek hitt ügyét újra megtöltse étellel, élni akarással, reménységgel. De nem erre lenne valamennyiünknek szüksége, hogy felfedezzük az életet adó, életre hívó, az életet annyira igenlő Istent?

Nem titok és nem tabu még egy ilyen nagy ünnepen sem arról beszélni, hogy csökken az egyházunk iránti érdeklődés. De nem bujkálhat ott az okok között, hogy mi magunk életunttá válunk (igehirdetők és igehallgatók egyaránt)? Nem az a baj, hogy lassan már mi keresztyének sem tudunk hálát adni az egyházban, mert állandóan csak kérünk valamit az Istentől? Vissza-visszatérő téma a magyar társadalom lelkiállapotának a krízise. De nem annak köszönhető a depresszió, a melankólia, az apátia, hogy nem tudunk örülni az életnek, a lehetőségeknek, az esélyeknek, és mindig mindenben csak a rosszat, a negatívumot látjuk? Fiatalok, akik előtt még ott van az élet, olyan élettelenül és céltalanul lődörögnek, mert nem veszik komolyan, hogy az élet, a tanulás ajándék; mindenén túl akarnak lenni, de semmit sem élnek át igazán és a maga mélységében, s egyszer csak azon kapják magukat: túl vannak mindenén – szerelmen, szexualitáson, iskolaéveken, pályaválasztáson, de mégsem élték azt meg a maguk mélységében. Idősek, akik méltósággal, tisztességgel és becsülettel éltek le egy emberöltőnyi időt, félnek a haláltól, mert úgy érzik: nem éltek mégsem eleget, vagy nem éltek mégsem „jól,” s nem tudnak hálát adni az útért, mert mindig akarnak még valamit kapni attól az élettől, ami már mögöttük van.

Nem is azzal van a legnagyobb bajunk, hogy sokszor nem tudunk és nem is akarunk mit kezdeni a halállal, hanem az, hogy nem tudunk mit kezdeni az étellel. Úgy képzeljük el az életet, mint egy festő a vásznat, zeneszerző a kottapapírt,

rendező az üres színpadot: akkor nyeri el igazán az értelmét, ha rákerül a műalkotás. Akkor tartjuk teljesnek és egésznek az életünket, ha állandóan történik velünk valami jó dolog, ha van valami plusz esemény, pörgés. Mintha értékét veszítette volna önmagában az élet, mintha nem érne semmit, ha átlagosan élnénk. Anna éneke azonban mintha egy pillanat alatt felfedezte volna az életben rejlő lehetőséget, az élet szépségét. Ma már csöpögős és giccses hollywoodi filmvászonra számúzik sokan „az élni szép és élni jó” filozófiáját az egyik oldalon, míg a másik elképzelés a féktelen karrierben, a gátlástalan önmegvalósításban, a korlátlan fogyasztásban véli felfedezni az élet örömét. Mert sokak számára éppen annyit jelent az élet, amennyit megesszik, megiszik, felvesz, megnéz, utazik, szórakozik.

De az élet nem ezektől válik értékké, hanem attól, hogy maga a Teremtő Isten áll mögötte. Krisztus feltámadása is akkor válik értéké a hitünk számára, ha tényleg képesek vagyunk elhinni: az Isten tényleg, valóban, bizonyosan feltámasztotta őt a halálból, hívta újra éltre őt, és nem csupán a tanítványok hitében történt meg a feltámadás, mint ahogy azt némelyek gondolják. Akkor leszünk igazán életközeli, ha meglátjuk: az Istennek nem kedves, nem jó és nem szép sem a Fia halála, sem az ember halála. Az Isten akarja az életet – mert teremtő Úr Ő. S aki e hitvallás alapján eljut az élet közelébe, az Isten közelébe is kerül.

3. Istenközelben

Anna a nyomorúságában és az örömében is közel érezte magát az Istenhez. Imádságának intenzitása, őszintesége, fogadalmának súlya és annak betartása, örömének mélysége valóban egy Istenközeli életet tükröz. Jól tudja, hogy az élet minden pillanatában ott van az Isten. Talán bigottnak is mondható ez a mentalitás, hiszen még maga Jézus is átérezte

az Istentől való magára maradottságot a kereszten: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”.

S a mi életünk története tele van olyan epizódokkal, amikor csak azt érezzük, hogy az Isten elhagyott, az Isten távol van. Mert sokszor lenne jó megtapasztalni az Isten segítő jobbját, hogy kihúzzon bennünket a mélységből, a megpróbáltatásokból, a krízisből. S éppúgy igaz ez a személyes sorsokra, mint a nemzetek történelmére.

Nagyon leegyszerűsítjük ezt: a jót Isten-közelségnek, a rosszat Isten-távolságnak tudjuk be. Ha jól megy a sorunk, akkor Isten áldásának mondjuk, ha rosszul, akkor sorscsapásnak. Túl leegyszerűsít mindent az a felfogás. Vajon nem ez a mentalitás ábrándított ki sokakat Jézusból: „Hisz, ha Isten hagyta őt meghalni, akkor talán mégsem lehet ő a Messiás?” S nem ennek az elgondolásnak a mentén ítélik meg sokan a keresztyén hitet: „Ha az Isten engedi a halált, a rosszat, a kegyetlenséget, a betegségeket, a háborút, a terrort, a baleseteket akkor valószínűleg távol van – nem érdemes foglalkozni ezzel az üggyel.”

Másrészt az Istenközelséget vallásos, spirituális fellángolással azonosítjuk: egy-egy pillanatban, egy-egy istentiszteleten nagyon közel érezzük az Urat. Vagy életünk fordulópontjain különösen érezzük ezt az Istenközelséget – fogadalmat teszünk konfirmációkor, házasságkötéskor, úrvacsora alkalmával – de nagyon hamar lelohad a lelkesedésünk, s az ünnepek, az alkalmak múltával mi magunk is eltávolodunk az Istentől, fogadalmunktól – lanyhul a lelkesedés, lohad a tűz. Anna azonban egész élete Isten közelében maradt.

Az első keresztyének a hét első napján, Krisztus feltámadására emlékezve kezdték el ünnepelni az istentiszteletet, ami lassan felváltotta a zsidó szombatot. Egy új Istenközelség volt ez, amely mindennek előtt az istentiszteleti közösségben vált

megtapasztalhatóvá. A halált legyőző Istent megismerve és a feltámadott Urat megtapasztalva már nem lehetett úgy beszélni Istenről, mint régen. Ő már nem csak a múlt nagy és dicső tetteinek történelmi Istene, nem is egy törvényt adó Úr, hanem feltámasztó és életet adó Isten. S a haláltól megszabadító Úr új éneket és új hálaadást kíván, amelyet sosem lehet abbahagyni.

Anna az életet adó Isten segítségét megtapasztalva hálát ad, szavakba önti személyes tapasztalatát, amely évezredek át hirdeti Isten erejét. Számunkra sem marad más lehetőség, mint hogy a Feltámadott Krisztusba vetett hitünk alapján, szüntelenül magasztaljuk Istenünket, mindig Isten közelében maradva, s továbbadva ezt nemzedékről nemzedékre. Ámen.

Utóíma: *Mindenható Istenünk, szerető mennyei Atyánk! Hálátelt szívvel mondunk neked köszönetet, hogy szent Fiad feltámasztásával győzelmet arattál a bűn és a halál felett, és megajándékoztál minket az örök élet reménységével. Ezzel a reménységgel könnyörgünk most hozzád.*

Istenünk, tarts meg minket feltámadott és élő Urunk nyájában, hogy őt kövessük életünkben, és vele részesüljünk örök országod örömeiben.

Add, hogy Krisztus Urunk húsvéti győzelmének fénye megvilágítsa hétköznapijainkat is, hogy világosságában járva az örök élet örömeinek és békességének hordozói legyünk szeretteink és minden embertársunk között.

Feltámadott Jézus Krisztus, oltalmazó szeretetedbe ajánljuk a betegeket, a megfáradtakat, az öregeket, az özvegyeket és az árvákat. Vigasztald megszorodott szívű testvéreinket az örök élet evangéliumával.

Áldd meg hazánkat, népünket, elöljáróinkat. Adj erőt, egészséget és kedvet munkánkhoz. Óvj meg a megkeseredéstől és az irigységtől, ha szükségét szenvedünk.

Könyörgünk, szenteld meg a gyermekek és az ifjak örömét. Add, hogy szüleik és tanáraik szolgálatával növekedjenek testben és lélekben, az előtted és az emberek előtt való kedvességben.

Hallgass meg minket, Urunk, mert te vagy a mi mennyei Atyánk. Tied a dicsőség és a hálaadás mindörökké.

Te irgalmas és kegyelmes vagy, meghallgatod az imádságot, és megadod mindazt, ami néped javát szolgálja, a mi feltámadott és élő Urunk, Jézus Krisztus által.

(Az evangélikus istentiszteleti rendtartás alapján)

Húsvéti álom

Húsvét II. nap (vagy I. nap du.)

Dr. Fazakas Sándor (DRHE)

Lekció: 1Kor 15,50–58

Előíma: *Urunk, Istenünk! A tanítványok aggodalmával és félelmével jövünk most eléd. Lelkünk tele van kérdésekkel, kételyekkel és tanácstalansággal. Szívünkben szorongás és aggodás van, mert nem tudjuk, hogy mit hoz a holnap; nem tudjuk, ki oldja meg hétköznapijaink problémáit. Tanácstanul állunk életünk nyitva hagyott kérdései előtt.*

Félünk a jövőtől, szorongunk mások gonoszsága és magunk gyarlósága miatt, aggódunk életünkért és egzisztenciánkért. Pedig Te megelőződ a mi aggodalmainkat és kételyeinket. Mielőtt mi feltennénk a kérdést - Te már megválaszoltad azt. Gyakran úgy érezzük magunkat, mint az első Húsvét tanúi: az asszonyok és a tanítványok - önmagunkat emésztve kapkodunk egyik lehetőségtől a másikhoz, pedig Te már minden elkészítettél a mi számunkra.

Csak éppen annyira leköt bennünket valóságos helyzetünk és életünk vélt nyomorúsága, a halál félelme, hogy képtelenek vagyunk előre tekinteni és meglátni azt, hogy a megoldást már elkészítetted a számunkra. S félelmünkben mi is elrejtőzünk saját magunk zárt világában, vagy vakon kergetjük életünk nagy álmait, amibe meg tudnánk kapaszkodni. Pedig Te nyújtod felénk a kezedet, s életünk nagy lehetőségeit, s ma is azt mondod a mi számunkra: Te véget vetsz a halálnak örökre. S ezzel véget vetsz alaptalan félelmeinknek, szorongásainknak. Urunk, kérünk, ebben az ünnepi órában oszlassz szét bennünk minden bizonytalanságot és félelmet, hogy együtt tudjuk mondani a húsvéti követekkel: Krisztus feltámadott!

Add, hogy felszabadult örömmel tudjunk ezért Téged magasztalni, előtted letenni erőtlenségeinket, és kérni Tőled könyörgésünk meghallgatását. Így légy most mi közöttünk és erősíts, taníts és bátoríts minket a mai ünnepre elkészített üzeneted által. Ámen!

Textus: És 25,8–9

Van egy álmom! Keresztyén Testvéreim, mintegy 55 évvel ezelőtt ezen a címen mondta el Martin Luther King amerikai baptista prédikátor talán legismertebb beszédét az amerikai feketék polgári jogainak érdekében: „Van egy álmom, hogy egy napon Georgia vöröslő dombjain a hajdani rabszolgák fiai és a hajdani rabszolgatartók fiai le tudnak majd ülni együtt a testvériség asztalához. [...] Van egy álmom, hogy négy kicsi gyermekem egy napon olyan országban fog élni, ahol nem a bőrszínük, hanem a jellemük alapján ítélik meg őket. Van ma egy álmom!” De a prédikátor nem érhetette meg álma valóra válását, azt, hogy gyermekei már egy igazságosabb világban éljenek; nem sokkal beszéde után merénylet áldozata lett.

Van egy álmom! Ézsaiás próféta is úgy szól a mai Igében, mintha álmot látna. Szava ma is úgy hangzik, mintha a beteljesülés még nagyon messze lenne, mintha illúziókat kergetnénk. S bár tudjuk az írásmagyarázat tudományos eredményei alapján, hogy Ézsaiás akkor szólítja meg kortársait, amikor már a népet emlékeztetni kell a pusztulásra és vigasztalást kell szólni, a lényeg nem változik: rámutat a múlt bűneire, a bűnök büntetésére, de szavainak végső kicsengése mégis vigasztaló, biztató.

Vajon mi, Húsvétot ünneplő mai gyülekezet tekinthetünk bizakodva a jövőre? Lehet pozitív jövőképünk, akkor, amikor annyi vita, nemtelen versengés, bizalmatlanság és gyanúsítgatások árnyékolják be a mindennapokat, de még ezt a mostani ünnepet is?

1. *Ézsaiás álma – és a valóság*

Ézsaiás próféta látomása többszörösen is álomnak minősülhetett kortársai számára.

Először is, még ott élt elevenen köztük a múlt borzalma és emléke; mintha még mindig hallották volna a csatazajnak, a sebesültek és menekülők jajkiáltásának hangjait. A város elpusztult, a szentély megsemmisül. A Siont idegenek hódították meg, az ellenség kezére kerül a templom, a szentély (lásd 24. fejezet). Sőt, a próféta látomása szerint a föld lakói is elpusztulnak; aki megmarad, az szembefordul embertársával vagy bűnhődik. Mégis a próféta lakomát vizionál: terített asztalt a szent hegyen, minden nép számára.

Másodszor a próféta körül olyan emberek éltek, akik még mindig gyászoltak – a fájdalom, a kín, az elszenvedett veszteség miatt. Ebben a katasztrófahelyzetben a túlélők valóban nem tehettek mást: siratták szeretteiket és saját szebb időt megélt múltjukat. Ézsaiás mégis olyan képet fest, ahol a vendéglátó Úr körbejár, és letöröl minden könnyet.

Harmadszor, a próféta olyan világban él, ahol a halál a mindennapok tartozéka és tapasztalata. Mégis, ezzel szemben teljes bizonyossággal hirdeti: véget vet az Úr a halálnak mindörökké. (Vagy amint a Károli fordítás mondja: elveszti a halált örökre).

Álmodsz Ézsaiás? – kérdezhették volna a próféta kortársai, és kérdezhetnénk mi is? Vagy pedig valóban olyan látomásban van része a prófétának, amely valósággá lesz, s amely már most reménységre jóságít fel, mert az Úr kijelentését közli.

Nos, valóban: ez a vigasztalás meghalad minden elképzelést. Isten olyan lakomára, olyan vendégségre hív – méghozzá minden népet –, ahol ő a házigazda. Ez az Ő lakomája! A múlt bűneivel és a jelen nyomorúságával való szembenézés után most már lehet és szabad a szebb jövő felé fordulni, és ennek ünnepi hangulatban örvelezni. Az Evangélium pedig újból egy olyan vendéglátásról tudósít, egy olyan vacsorának lehetünk tanúi, ahol szintén maga az Úr a vendéglátó gazda:

Jézus Krisztus utolsó vacsorája, az úrvacsora szereztetésének estéje. S bár tudjuk, hogy erre sötét rányék vetül, az ámulás, az elfogatás, a könnyes-véres jézusi félelem és haláltusa árnya – a végkifejlet mégis biztató: az, hogy a lakomában, azaz az úrvacsorában Vele lehetünk. Hogy ő táplál minket és ízlelhettük meg – mai/tegnapi úrvacsorai közösségben is – az szeretetét, az ő irgalmát és velünk való együtt-létét a Lélek által. Kell attól szebb és nagyobb ajándék, mint az, hogy mi az Ő vendégei lehetünk? Nos, nem egyszerűen álomról van itt szó, hanem egy olyan valóságról, amelyből élhet és táplálkozik a mi hitünk, amely a mi jövőnknek alapja: ez a mi közösségünk a feltámadott Krisztussal, az Ő asztalánál. Ennek fényében, ha nem is tűnik el, de mégiscsak eltörpül minden hétköznapi perpatvar, nemtelen versengés, jövőtől való félelem vagy túlzott aggodalmaskodás.

2. A halál és a mi tapasztalatunk

A Húsvét a feltámadás, az új élet ünnepe! De nem azért olyan erőtlén, komor a mai húsvéti ünneplés – legalábbis európai keresztyénségünkben –, mert a Krisztus halálának valóságától elszakítva igyekszünk azt ünnepelni? Pedig valamikor a Nagypéntek volt a keresztyénség központi ünnepe! És mit látunk ma? Jóllehet néhány éve már államilag garantált munkaszüneti nap a Nagypéntek, mintha ennek az ünnepnek a mélysége és lényege mégsem ment volna át a gyülekezetek gyakorlatába és tudatába.

Talán azért van ez így, mert napjainkra a halálhoz való viszonyunk is megváltozott!

- a. Gyakran éri „modern” kultúránkat a vád: kiszorítottuk a halált a korházak és elfekvők világába. Korábban a család, a rokonság, a szomszédok közösségében távoztak szeretteink az életből. Ma viszont sokan magányosan, egyedül, idegenül hálnak meg egy-egy egészségügyi intézmény erre szakosodott osztályán. Személytelenné vált a meghalás – még akkor is, ha

erőszakos filmek, katasztrófa-hírek vagy számítógépes játékok által a mindennapjainkban jelen is van. Ezzel szegényebbé vált az ember, mert az életből való távozás korábban az élet természetes velejárója volt. Ma borzongással tölt el, a halálnak még a gondolata is.

- b. Másfelől egyre nagyobb hangot kap a „méltó halál” követelése, az igény, hogy az ember akkor és úgy fejezze be életét, ahogyan akarja. Egyes országokban legalizálásra került az eutanázia vagy az önként választott halál, és az ehhez kért-igényelt segítségnyújtás is. Intézmények szakosodtak erre a „szolgáltatásra” számos országban, nálunk Európában is.

Valóban Kedves Testvéreim, a halálról való gondolkodás megváltozott! De érdemes megnézni, hogyan ír erről a Biblia, hogyan szemléli a halált az ó- és újszövetségi embere: a halál a bűn következménye; a halál több mint a földi élet vége; a halál az Istentől való mérhetetlen távolság; a halál „nagyon halál”!

A halálnak megpróbált és ma is megpróbál az ember véget vetni, legyűrni. Hogyan? Pl. a halhatatlanság gondolatával vagy a tudomány életet valóban meghosszabbító vívmányai által. De eddig még nem sikerült a halált teljesen kiiktatni életünkéből – így marad a meghalással szembeni félelmünk, idegenkedésünk is, minden olyan próbálkozással együtt, amely ezt a félelmet kiiktatni vagy elhárítani igyekszik!

3. Hogyan lesz „ez az álom” a mi életünk reménysége?

Húsvét óta valami megváltozott. A halálra csak egyetlen válasz és megoldás létezik: a feltámadás! Innen nézve az élet is más, és Jézus feltámadása ennek a végzetes halálnak az áttörését jelenti. Ha pedig ez így van, akkor az Istennel való életközösség helyreállítása is megtapasztalható lesz számunkra.

De ez csak akkor lesz vigasztalás és reménység számunkra, ha a kettőt nem választjuk el egymástól: Krisztus szenvedését,

illetve halálát és feltámadását! Ennek egységét újból csak az az úrvacsorában láthattuk, tapasztalhattuk. Hogyan?

Jézus az utolsó vacsorát a halál árnyékában ünnepelte: olyan közösségben, amely kívülről fenyegetett és belülről is veszélyeztetett a halálnak az ereje. A zsidók nagytanácsa, az írástudók és főpapok grémiuma ugyanis már eldöntötte, hogy megölik Jézust. Az az ember pedig, aki kezükre játszotta Jézust, Júdás, szintén ott van még az utolsó vacsorán. Ott van a tanítványok között. A gonosz ármánykodás beárnyékolja az ünnepet, Jézus és tanítványainak húsvéti ünnepét, a páska-vacsora elköltését. És ha volt már részünk abban, hogy a család húsvéti ünnepét beárnyékolta pl. egy szeretett családtagunk betegsége, az érte való aggódás, a diagnózisra való feszült várakozás, akkor sejthetjük, milyen érzés lehetett ennek a vacsorának elköltése Jézus számára. Ugyanakkor az árulás szelleme is ott van – a bizalmatlanság, a csalódottság, az anyagi érdek vagy kitudja milyen érzések Júdás részéről. Tragédiáját méh inkább növeli, hogy még ebben a jézusi szeretet-közösségben sem képes belátni és megvallani gyengeségét – nem tud ellenállni a halálos indulatnak, amely a Mestert keresztfára juttatja. Tanulságos ez minden idők hívő közössége számára: ugyanis megtörténhet és sokszor meg is történik, hogy húsvétot ünneplünk, úrvacsorában részesedünk, s mindezt beárnyékolja a sok-sok előítélet, amellyel egymásra tekintünk, a harag, amely miatt nem tudunk egymással szemben türelmesek és megbocsátók lenni, a gyűlölködés és a magunkat különbnek tartás érzése – egyszóval a halál életellenes ereje...

Milyen vigasztaló, hogy ebben a körben a tanítványok nincsenek magukra hagyva és mi sem vagyunk: jelen van köztük a Jézus – és feltámadása után is asztalhoz ül velük! Az emmausi tanítványok asztalánál (Lk 24) vagy a Tibériás-tenger partján (Jn 21) igazán ő a vendéglátó, Ő az, aki a maga jelenlétével megajándékozta tanítványait, s ebben az asztalközösségben, vagyis lakomáiban azt üzeni és azt

bizonyítja, amit már Ézsaiás is előre látott: „Itt van a mi Istenünk, benne reménykedtünk, és ő megszabadított minket! Itt van az Úr, benne reménykedtünk, vigadjunk és örüljünk szabadításának” (25,9b).

Mi is így ünnepelhettük az úrvacsorát! Jelen volt és jelen van közöttünk a Krisztus! A jegyek és az Ige által az életre – az örök életre erősítettünk meg. Ugyanakkor ez azt is jelenti: nem a halál, hanem Jézus felettünk és bennünk az Úr! Ez viszont azt jelenti, hogy lehet bár fenyegetettség életünkben és a mi ünnepünket is beárnyékolják félelmetes-életellenes erők, Isten ezt a végzetes fenyegetettséget megszünteti, erőtlenné teszi számunkra. Isten véget vet ez erőknek, a halálnak örökre (8.v.), vagy ahogyan a régebbi fordítás találóan adja vissza ugyanezt: Isten elnyelni a halált – azaz önmagában oldja fel. nem lesz már ereje, s a halál megerőtlenítésével és megszűnésével, a gyász okozta könnyeket is végkép letöröli arcunkról. Ezt a valóságot viszont valóban csak az tapasztalja meg, aki elmondhatja Pállal: élek többé nem él, él bennem a Krisztus! Ezt teszi lehetővé számunkra a húsvéti Evangélium és a Vele való közösségünk (az úrvacsorában) a Lélek ereje által.

Keresztyén Testvéreim! Állítólag a középkorban illett húsvéti prédikációban viccet is mondani – jeléül annak, hogy az ünnep az öröm, a vidámság ünnepe. Így én is elmondok egy anekdotát Luther Mártonról, a reformátorról: ablaka előtt egyszer megállt a halál. Fenyegetően bezörgetett az ablakon és bebocsátást kért házába. „Itt lakik dr. Luther Márton?” – kérdezte a halál. Mire Luther így felelt: „Nem, ő már régóta halott. Itt az Úr Jézus lakik!”

Nos, a halál állandó „lakótárs”, életünk állandó kísérője –, de ahol a feltámadott és a halált legyőző Krisztus van, ott a halál nem az élet végét jelenti, hanem az örökélet és a feltámadás kezdetét. Ez nem álom – ez valóság! Ez a mi reménységünk, ebből élhetünk! Ámen!

Utóima: Mindenható Atyánk, a feltámadott Jézus Krisztus által! Sokszor csak az elmúlást, a halált, a megvetést és igazságtalanságot látjuk magunkban és saját magunk körül. Mintha pusztán ezek határoznánk meg életünket. Pedig Te képes vagy arra, hogy mindezek ellenkezőjét cselekedd. Igen, Urunk, mert nálad van az élet forrása, életünk jobbra fordulásának a lehetősége. Nálad van az új élet ereje, a vigasztalás, az öröm és az a biztatás, amellyel bátran indulhatunk az előttünk álló útra. Mi mégis gyakran csak az árnyoldalt látjuk életünknek, s nem tekintünk az élet világosságára, a feltámadt és halált legyőző Krisztusra. S amikor összetörve tekintünk a minket ért veszteségekre, a minket körülvevő nyomorúságra és jövőnket veszélyeztető bizonytalanságra, amikor engedjük, hogy életellenes erők legyenek úrrá rajtunk és körülöttünk (mint a bűn, a gyűlölködés, az előítélet), akkor irányítsd szemeinket a tőled kapott jövőre; reménytelenségünk és kilátástalanságunk óráiban emlékeztess a Krisztus feltámadásából fakadó öröme; s a halál közelségében figyelmeztess az örök élet reménységére.

Urunk! A minket körülvevő világ zajában, add, hogy hirdetni tudjuk az évezredekén át hangzó kiáltást: Krisztus feltámadott, s legyőzte a halált! Ezt a reménységet segíts nekünk hirdetni mindazoknak, akik reménytelenségben és félelemben élnek. Ezt az örömet engedd megosztani azokkal, akik szoronganak és szomorkodnak.

És adj e bizonyágtételhez erőt nekünk – elsősorban az által, hogy asztalodhoz telepedhetünk, hogy az életellenes erők viharában is megélhetjük a Te vendégszeretetedet, ízlelhetjük jóságodat és irgalmadat, s legfőképpen új erőt és új életformát meríthetünk a Veled való találkozásból.

Légy gyülekezetünkkel, add, hogy Krisztus feltámadásának tanúiként éljünk a világban. Áldd meg országunkat és nemzetünket, adj békét és egyetértést a népek közt, s az egész teremtett világot a Te kezedbe ajánljuk. Hallgasd meg könyörgésünket most, és minden időben, a feltámadott Jézus Krisztusért, aki Veled és a Szentlélekkel él és uralkodik, most és mindörökké. Ámen!